

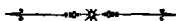
խմբագրութիւնն իւր գրասենեակը պէտք է ղրկէ առ այլս, և ոչ ինքն անձամբ երթայ:

Տարագի սոյն թուոյն մէջ պատրաստութիւն կայ մի կռուոյ, որոյ շեզուին ահա մի ճաշակ. և Մենք այս հայհոյանքին չպատասխանեցինք... զուտ փողոցային հայհոյանքներէց... խորին զգոռանքով էք խօսում այդ մարդկանց մասին... վիճել փռնիքներէ հետ... բնական բրաւոտրեան դէմ... մի շարք փողոցային յիշոցներին, ստերին, և անպատ-

կան գրպարտութիւններին... վերադառնալ կարելի է միայն մարդկանցից... » Այս լեզուն կը գործածէ եղբայր եղբօր դէմ:

Վերջապէս օտիւզուած ենք վկայել՝ թէ շատ անմարս են մեզ համար Տարագի մէջ սովորաբար շտապած « Պրանսիոյ քաղցր լեզուն, նիստ ու կացը, սովորութիւնները, որ այնքան հարազատ են իրեն » (Տարագ թ. 23, 1895), և զեռ այլ ինչ որ չէ տեսած թէ կան իւր մէջ:

Հ.

Ի ՄԱՅ ՆՈՐԱԹԵՒ ԶՆՃՂԿԱՆ

2 Ա Գ

Ոչ, չեմ կարող, մայրիկ, քեզ հետ թըռչել, ախ. Մանրիկ են գեռ թեւերս՝ և ոյժրս տրկար. Ո՛հ, տես, մայրիկ, ծառիս ճիւղէն մնացի կախ. Օգնէ՛, յանկարծ չընկնիմ ձեռաց մէջ օտարո՛ւ:

Մ Ա Ն Կ Ի Կ

Սիրուն ձագիկ, իջիր հանգչէ դու յիմ գիրկ. Աւելի քան քո մայր՝ տանիմ քեջ խընամ. Ունիմ հատիկ, ունիմ ջրրիկ, վանդակ գիրգ. Հիւր եղիր ինձ մինչ քո թևոց ուժոյ ժամ:

2 Ա Գ

Ընկայ, մայրիկ, յափըշտակեն զիս քեզմէ... Մանկիկ, մանկիկ, համար դալար արեւուդ իմ նորաբոյս մատաղ կենաց խընայէ՛. Թառմին այտերդ վաղ՝ թէ լինիս ինձ անգութ Կ.

Մ Ա Ն Կ Ի Կ

Մի՛ լար, իմ ձագ, ինձ մօտ դուն որբ չըմընաս. Ա՛ռ զայս համբոյր՝ նըշան սիրոյս իմ առ քեզ. Մէծք այն վատ ձեռին՝ որ տայ քեզ վընաս... Այժմ ինձ պատմէ՛, ի՞նչ է քո ցաւն աղիկէզ՝

Ձ Ա Գ

Իմ եղբարց մէջ ես փոքրիկն եմ եւ անգոր.
Բոլոր զանոնք հանեց բունէն իմ մայրիկ.
Ես այլ անոնց հետ վազեցի դուրս այսօր,
Ընկայ գետին՝ հիւանդացայ շատ սաստիկ:

Մ Ա Ն Կ Ի Կ

Բերանդ յօդ ես բացեր, ծարաւ ես արդեօք.
Խըմէ՛ գայս մի կաթիլ ջրիկ՝ զովացիր...
Ու դրած գլխիկդ արդ արեւունս մէջ անհոգ,
Հանգչէ՛ զինչ քո մօր թևոց տակ փետրալիր:

Ձ Ա Գ

Օրհնէ՛ զքեզ ձեռն՝ որ մեզ, մանկիկ, ետ արեւ.
Մեծ է քո գութն ու խնամ, սակայն ինչ օգուտ.
Հետզհետէ ցաւքըս սաստկանան արդարեւ,
Ունի՛ս մի դեղ ինձ թըշուառիս, ո՛հ, բէր շուտ:

Մ Ա Ն Կ Ի Կ

Ա՛հ, չեմ գիտեր դարման, ոչ քո ցաւած տեղ.
Ե՛կ ծառին տակ՝ ուր քո եղբարք կը նըստին.
Գուցէ տեսնէ զքեզ մայրդ ու տայ յարմար դեղ.
Ես մի ժամէն դառնամ առ քեզ վերջստին...:

Ձ Ա Գ

Բարեաւ եկիր, սիրուն մանուկ. հասաւ ժամ
Ուր շիջանի կենացս իմ ճրագ նորավառ.
Եղով որ դեռ չըթռայ յօդ գէթ մի անգամ,
Եւ ոչ Աստուած լըսեց նախկին զիմ բարբառ:

Մ Ա Ն Կ Ի Կ

Այդպէս շուտով կը խամրիս դու, սիրուն ձագ.
Աչքիդ լուսոյն հետ խաւարի իմ սիրտս այլ...
Ինչու ըմպեմ կենաց բաժակն ես ցըյադ,
Ու զքեզ՝ համն իսկ չառած՝ ճըմլէ մահուան սայլ:

Ձ Ա Գ

Երկնից կամօն այդ է, լուր կըտակն այժմ իմին.
Իմ բընկան մօտ կայ մի վարդի գողտրիկ թուփ,

Դի'ր զիս անոր տակ. ու զթերթեր կոկոնին
Սըփոէ վերայս, ծածկեն զեփոին զիս ի ծուփ:

Մ Ա Ն Կ Ի Կ

Իսկ ի՞նչ ասեմ՝ քղքեզ ծընող՝ անուցող մօր,
Նորափետուր եղբարցդ՝ դոց հետ լոյս տեսար,
Ուր թեւ ի թեւ կը վազվազեն աստանօր,
Բընկան ներս՝ գուրս քեզ փընդուելով վըշտահար:

Ձ Ա Գ

Ասա՛. մեռաւ ձեր հէգ փղբրիկ մահադող,
Մոռացութեան վիհն էջ անլոյս և անլոյս.
Մանկըկիդ տաք մարգարտաց հետ խառնեն թող
Ջրենեց արտասուքն ու զերգ մահուան խըղճալոյս:

Մ Ա Ն Կ Ի Կ

Ես այլ քեզ հետ կու գամ, անմեղ փղբրիկդ իմ,
Հոն ուր հանգչիք թըռչնիկդ ու վարդն անյարիր.
Եւ օր մ'այլ զիմ խոր քուն թօթփած՝ վեր թըռչիմ,
Առած թեւերդ, երգդ ու զվարդին գոյն կարմիր:

Հացոսնի

ԹԱՆՈՒՅ Ի 16 յունիսի 1895

ԾԱՂԿՈՒՆՔ

Սիրուն մանուկ, սիրէ՛ զծաղիկ,
Քուկին շքնաղ պատկերն է այն.
Երկիր պըճնի նորա գունով գեղեցիկ,
Եւ քու հասակ շնորհօք միայն.
Նորա փափկիկ հոտն՝ որոյ քաղցր շողին
Կը պըտաւ ափանց վերայ,
Է նըշանակ, է և վըկայ
Անմեղութեան քու սուրբ սրբոին:
Կը խոստանայ նա քիզ անուշ
Պըտուղ բերել, և յոյս կու տայ.
Իսկ քու սիրուն հասակ քընքուշ
Դեռ աւելին կը խոստանայ.
Աղուօր ծաղիկ վերայ հըսկէ,

Հըսկէ անդուլ և անդադար,
Նորա գողտրիկ ցօղունըն ջրէ,
Անոր սիրով հօգ և խնամ տար
Յուրա հովերէն ըզնա պահէ:
Բայց զայն այսպէս մըշակելով սիրախնամ,
Մտածէ որդեակ իմ սիրական
Թէ քեզ այլ պէտք կայ յարածամ
Որ մէկն. հըսկէ քոյզ մանկութեան:

Վ Ա Ր Գ

Քաղցրիկ դաքնան սիրուն ծաղիկ,
Որչափ քոս տեսքդ հաճոյ է ինձ: